

[Viggo Starcke.]

vidt muligt at være med til inden for den rækkevidde, vi har, at fjerne de årsager, der fremkaldte krigen. Og disse årsager ligger i kampen om jord, i kampen om handelsprivilegier og i den tvungne værnepligt.

Vi mener, det ville være af stor betydning, hvis agitationen for De forenede Nationer fik en større effektivitet, og her mener jeg, det ville være værdifuldt, hvis Danmark ville sætte sine kræfter stærkere ind.

For den, som i sin tid tog initiativet til at samle sydslesvigerne, venstre, de konservative og retsforbundet om en samlet henvendelse til den høje regering om at forsøge nye veje i forhandlingerne om det sydslesvigske spørgsmål, eftersom de hidtil prøvede veje ikke havde ført til noget positivt resultat med hensyn til de krav, som rigsdagen var enedes om i oktobernoten og i januar memorandummet, er det en stor tilfredsstillelse at se, at rundbordskonferencen i London synes at have bragt spørgsmålet ind i en ny atmosfære og løftet det ind i en gunstigere atmosfære. At retsforbundet som sådant ikke blev repræsenteret på konferencen er underordnet i sammenligning med, at konferencen blev til virkelighed. At den kom sent, er rigtigt, men bedre sent end aldrig. Om den modgang, som den sydslesvigske bevægelse møder, og som den også har mødt under det sidste valg i Sydslesvig, vil jeg sige, at modgang er ikke det værste, for modgang hærdner, og modgang renser en bevægelse. Sandheden kan tåle modgang; det har uretten derimod vanskeligt ved.

Enkelte af de ærede ordførere i dag har talt om udvalgsbesættelserne og valggrupperne. Retsforbundet vil nødtigt være ubeskædet, men at vi foretrækker en ordening, som giver os 100 pct.s chance i stedet for 50 pct.s chance for at komme med i de udvalg, der har interesse for vort arbejde, vil alle kunne forstå. Hånden på hjertet — ville kommunisterne ikke have gjort det samme?

Det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft var i forgårs meget vred og mente, at vi var med til at krænke grundloven. Jeg er ikke helt klar over, hvilken paragraf i grundloven det er hun henviser til; jeg har ikke kunnet finde den i den danske — måske det er i den russiske.

Efter det ærede medlem hr. Aksel Larsens tale den 18. september bestemmes det jo i Moskva, hvad kommunisterne skal være tilhængere af. Når det ærede medlem hr. Aksel Larsen nævnte, at den ordening, vi havde ifjor med 17 mands udvalgene, skyldtes

et forslag fra retsforbundets side, taler han mod bedre vidende. Jeg synes, det er en mærkelig form for officiel politik at løbe med trappesladder.

Det er blevet fremdraget, at det ærede medlem hr. Tholstrup under en privat samtale, som drejede sig om vareforsyningsudvalget, havde nævnt den mulighed, at vareforsyningsudvalget blev suppleret med ordførerne for de små partier, som ikke var repræsenteret, nemlig retsforbundet og hovedstadens venstre. Men det var et forslag, der fremkom som en mulighed i en rent privat samtale, og det at drage dette ind i en politisk debat, sådan som det er blevet gjort fra kommunisternes side — og tidligere også både fra socialdemokratiets og venstres side —, er ikke fair og ikke rigtigt. Det tyder også lidt på en lurvet samvittighed, at man har gjort det.

I fjor havde retsforbundet en valggruppe med venstre og konservative, hvorved vi og kommunisterne kom på lodtrækning, når der skulle vælges en mand ind i et udvalg. Men i fjor gik kommunisterne faktisk sammen med socialdemokratiet og de radikale om at lave disse 17 mands udvalg, hvorved retsforbundet netop blev udelukket fra udvalgene, og dengang græd det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft ingen tårer over grundloven. Hun sad og sov ligesom de ukloge jomfruer. Det står kommunisterne ganske frit at lave alle de valggrupper, de vil, og det står kommunisterne frit for at opføre sig sådan, at der er nogen, der vil være i valggruppe med dem. Men når kommunisterne har indgået valggruppefællesskab med Sovjetunionen, er det da ubeskædet også at forlange, at de skal have valggruppefællesskab med andre. Man kan ikke få både i pose og i sæk. Selvfølgelig er der ingen, der vil bestride, at kommunisterne skal have deres parlamentariske ret, men kommunisterne har ikke krav på kærlig hensyntagen.

Efter den tale, det ærede medlem hr. Aksel Larsen holdt den 18. september, gav det i hele befolkningen et svup, omtrent som når man trækker proppen op af vandkummen. Intet under at stemmerne løber ud. Det var en desperat tale, og hvad har hensigten været med den? Hensigten må være et af to. Enten forudser det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at kommunisterne ved næste valg bliver halveret igen, og derefter ville han så kunne sige, at det var slet ikke noget valgnederlag, det var kun en udrensning, eller også forudser han, at det er bedst at sikre sig i tilfælde af en rus-